

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 .
3 luni	8 .
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul justiției
TELEFON No. 748

S U M A R

Există o știință penitenciară? de d-l Iulian Theodorescu;
JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ:

Curtea de casație, s. I: R. Cretzulescu cu T. D. Crețulescu;

Curtea de apel București, secția III: Niculina Dumitrescu cu D. Nițescu și alții cu o Observație de d-l D. Alexandrescu;

Tribunalul Ilfov, secția II: Al. I. Angheliescu cu N. Luca și Ecaterina Ionescu;

Tribunalul Mehedinți, s. II: Iosif Igiroșanu cu Statul;

Există o știință penitenciară?

Mai înainte de a studia subiectul în sine este necesar să examinăm, care sunt elementele ce fac ca un obiect de studiu oare-care, să fie considerat ca știință: Pentru ce de ex. se dice știința matematică, fizică, biologică etc., etc.? Și dacă astăzi nimeni nu se mai întreabă, dacă dreptul în general este sau nu o știință, rămâne să se știe dacă putem pretinde că avem de asemenea și o știință penitenciară?

S'a definit știința, ca fiind un total de cunoștințe, într'o ordine anumită, basate pe principii sigure însă nu absolute.

După cum se vede, elementele care formează fondul unei științe nu sunt absolute; din contră, relativității, ca în or-ce cunoștință omenească, trebuie să i se facă o largă parte și acilea.

Este adevărat că pretutindenă un lucru pare cert și nevariabil, faptul în sine, fenomenul; însă modul de a-l explica variază la infinit. Gazele au o expansiune nedeterminată, iată fenomenul cert pentru toată lumea; însă, alt-fel s'a explicat în trecut și alt-fel se explică în prezent. Că această putere de expansiune este utilizată în toate direcțiunile și mai ales în balistică, nimeni nu o contestă; dar cine ne poate spune că ea va fi tot-d'auna interpretată și aplicată numai în acest sens?

De asemenea cine ar putea să explice modul cum se comportă electricitatea?

Trăsnetul isbește un individ și 'i aurește o monedă de argint, care se găsește lângă alta de aur, fără ca individul să resimtă mai mult de cât o comoziune și fără ca portmoneul să-i fie atins; pe când alături transformă în cenușă întreg corpul unei alte persoane, fără ca să-i ardă cel puțin cămașa? (1) Este posibilă măcar o explicație hipotetică a acestui fenomen? Nu, de și cu toți știm cât de mult întrebuițăm acest element fizic, pe care omul, basat tot pe date științifice a reușit să-l transforme în forță, și să-l utilizeze în toate direcțiunile... și cu toate astea încă nu putem defini electricitatea și nu putem ști legile care determină incoherența fenomenelor amintite.

În aceeași ordine de idei, mai putem lua și alte exemple. De pildă presiunea atmosferică: se știe că ea variază cu altitudinea. O coloană de apă în condițiuni determinate, pe un teren șes va avea un nivel oare-care, și dacă ne vom urca pe o colină înaltă, nivelul apei se va rădica și el; din contră, dacă descindem într'o vale, coloana se va coborî, de oare-ce și presiunea atmosferică e mai mare.

Fenomenul precis, imposibil de tăgăduit, este variațiunea nivelului apei la diverse înălțimi, cu toate astea în câte feluri nu s'a înțeles și explicat acest fenomen!

Astăzi e un fapt constatat și nimeni nu se mai îndoiește că ceea-ce determină această rădicare și lăsare de nivel, adică fenomenul în sine, nu e de cât rezultatul presiunii atmosferice, sau mai bine zis al variațiunei densității acestea. Va fi ultima explicațiune? Nimeni nu o poate susține în mod absolut, pentru-că în știință ceea-ce era un adevăr necontestat ieri, azi poate fi cu totul fals; dar, în stadiul de cultură în care a ajuns omnia în momentul de față, altă explicațiune nu ni se poate da, cea existentă fiind îndestulătoare pentru puterea noastră de concepțiune.

Din cele ce preced rezultă, că știința poate avea la un moment dat, aparența absolutului

(1) La revue No. din Decembre 1904: «Les caprices de la foudre» de d. Camille Flammarion.

dar în realitate, este dominată și ea de relativitate, sau cum s'a mai dis că, «la science est un perpetuel devenir».

«Nous ne connaissons des choses, spune J. Stuart Mill, en y faisant entrer l'homme et les sociétés, nous ne connaissons des choses que leur phénomènes et les rapports entre ces phénomènes; et la connaissance que nous avons de ces phénomènes est seulement relative; elle n'est pas absolue» (2).

* * *

Dar dacă știința este un perpetuu *devenir*, deci nu ne poate da soluții absolute, rămâne să ne întrebăm care este rostul ei, care menire are în domeniul intelectual al omenirii? Rolul ei, dupe cum spuneam, nefiind să dea soluțiuni absolute, în tot cazul, aceste soluțiuni pot fi considerate astfel pentru o epocă anumită; mai mult de cât atât rolul ei se mărginește în lumea fizică la studiul proprietăților materiei (3), deci la găsirea legilor după care aceasta se modifică; iar, în lumea intelectualului, la explicarea legilor după care diversele instituțiuni variază.

Și mai cu seamă în drept, ni se pare că reese această funcțiune a științei. Noțiunea de proprietate de ex. se naște aproape cu omul și sălbatecul din centrul Africeii ca și cel mai cult individ din statele moderne, aū o idee complectă de acest drept (4), fie care însă îl explică după modul și puterea lui de pricepere. Dar dacă un sălbatec diferă de un civilizat, nu vrea să zică că toți civilizații aū aceleași idei, în cea-ce privește explicarea dreptului de proprietate. Concepțiunile pot diferi de la individ la individ, sau de la grupe de indivizi la alte grupe; pentru că altfel înțelege dreptul de care vorbim omul de la țară și alt-fel tirgovețul, cu toate că atit unii cât și alții posedă noțiunea acestui drept.

Rolul științei dreptului dar, cu privire la instituția juridică a proprietății, ar fi să descopere legile după care ea a evoluat și care singure ne-ar putea arăta, pentru ce la cutare moment al istoriei, corespunde o formă determinată a modului de a înțelege dreptul de proprietate și pentru ce în acelaș moment și asupra aceluiași drept, concepțiunile variază după cum te adresezi unui popor, ajuns în cutare stadiu de civilizație sau în alt stadiu diferit și de multe ori variază chiar la același popor. Marele Decartes

(2) D. I. Dobresco. *L'évolution de l'idée de droit* Paris 1898.

(3) Hervé Blondel: *Les approximations de la vérité*, p. 6.

(4) Noi ne referim aici la modul cum a evoluat dreptul de proprietate și nu avem în vedere diversele teorii care s'aū imaginat, pentru a explica cea mai bună idee care ar putea servi drept basă proprietății fie mobiliare, fie mai cu seamă imobiliară, care după cum se știe se ratașează la numai puțin de 6 sisteme E. de Laveleye: *Dela propriété et ses formes primitives*, pag 542 și urm.

variațiunii concepțiunilor omenestii, spunind că «la diversité de nos opinions ne vient pas de ce que les uns sont plus raisonnables que les autres, mais seulement de ce que nous conduisons nos pensées par diverses voies, et ne considerons pas le mêmes choses. Car ce n'est pas assez d'avoir l'esprit bon, mais le principal est de l'appliquer bien» (5).

Înțeleptul filosof al secolului al XVII, pune în evidență imperfecțiunea spiritului omenesc, arătându-ne prin aceasta cauza, pentru care toată lumea nu poate fi de acord asupra explicării diverselor fenomene. Prin urmare dar, pentru ca să reușim a da o explicațiune cât mai puțin hasardată fenomenalității de or ce ordin, este necesar să facem recurs la știință. Și acilea apare marele ei rol «La fonction vraie de la science, c'est la systématisation de la connaissance. Systématiser la connaissance, c'est grouper, c'est enchaîner toutes les series connues ou à connaitre, d'après des principes communs, et les rattacher au principe le plus général; c'est resoudre les abstraits les uns dans les autres, jusqu'à ce qu'on ait, dans une dernière abstraction, une formule générale, un symbole condensé de l'immense variété de changements qui se révèlent à la conscience; c'est ramener la vérité à l'unité» (6). Tot la aceaș conclusie se oprește și un alt autor, care și propune să studieze care ar fi cea mai potrivită metodă pentru a ajunge la un adevăr științific. De alt-fel, se știe, că 2 pot fi metodele ce se întrebuintează în cugetarea logică a omului și anume: metoda de inducțiune sau cea deductivă; totuși cei mai mulți autori, le reduc pe amindouă la una singură, la cea deductivă. Metoda de inducțiune nu ar fi de cât o altă față a raționamentului; dar să lăsăm cuvintul autorului în chestiune: «l'unité de la methode semble partout transparaitre, parce qu'elle tient à l'unité même de l'esprit humain. Toutes les questions que celui-ci se pose à propos de tout objet se ramènent à une seule: comment peut se reduire son caractère de fait singulier, unique, isolé dans tel moment du temps ou tel point de l'espace? A la résoudre complètement, l'homme n'arrive guerre: d'où la diversité des méthodes, de plus en plus approximatives et inadéquates à mesure que les objets étudiés apparaissent à l'esprit plus distincts, plus éloignés, plus étrangers entre eux et à lui-même. Ne pouvant les expliquer à fond, il se contente alors de les classer, de les unir à d'autres plus ou moins analogues, încearcă să dea o explicațiune acestui fenomen al

(5) Decartes: «Discours sur la methode» in *Bibliothèque nationale*, pag. 6.

(6) *Les premiers principes* par H. Spencer, pag. 1X din introducerea la ediția francesă a d-lui L. Cazelles.

de diminuer les énigmes qui se posent à lui ; et ainsi la communauté de classe annonce une loi commune de développement, la généralité est connue le substitut de l'unité complète, la loi induite comme le signe, le pressentiment de la loi enfin déduite» (7).

Aceasta e evoluțiunea gândirei omenești în cercetarea ei metodică și acesta este mecanismul raționamentului omenească, în progresiunea lui transcendentă, pentru a ajunge la unele legi fixe, pentru a ajunge cu alte cuvinte la știință.

De ex. dreptul, pentru că de el ne interesăm în acest loc, a apărut la început ca un amestec de instituțiuni, care păreau fie-care că trăesc o viață cu totul aparte, fără vr'o legătură unele cu altele și cu toate acestea, tendința juriștilor care merită acest calificativ, acei care văd lucrurile mai de sus de cât interpretarea cea mai apropiată, pentru a nu zice cea mai interesată a unui text laconic, tendința acestora a fost reducerea sau explicarea tutulor instituțiunilor printr'o lege unică, din care au decurs toate cele-l'alte.

Și ceea ce pare mai evident și ceea ce determină după noi superioritatea științelor pur morale (8), din care face parte dreptul, este că pe când cele fizice (9) se mulțumesc cu unele elemente pe care nu le cunosc în totul, cum ar fi : fluidul electric în mecanică, lumina în compoziția ei, magnetismul pământesc etc., etc., dar pe care elemente le utilizează în toate direcțiunile ; cele d'intîi, adică științele care au o basă morală, posedă o legătură mult mai intimă și în tot cazul mult mai explicită a multiplelor instituțiuni-fenomene, care le compun. Prin analiza numărului infinit de mare al diverselor drepturi, se poate ajunge la unele mai generale iar

(7) D. Parodi în *La grande encyclopédie* sub cuvîntul «science», vol. 29, p. 800.

(8) Dreptul nu e o putere intelectuală, ci una morală. Numai voința morală e în stare să dea dreptului aceea ce face esența sa ; numai dînsa are o putere reală formătoare și creatoare. Alex. Degré în *Scrieri juridice* «Raportul natural între drept și morală», pag. 32 și urm.

(9) Se știe că în privința clasificării științelor încă nu s'a spus ultimul cuvînt și toată lumea cunoaște bătăia dintre Spencer și Aug. Comte. Încercări de clasificăriune a științelor s'au făcut și mai înainte de Comte ; unii găsesc chiar în opera lui Decartes o asemenea încercare, iar alții merg până la Bacon. Comte și adepții săi ajung la diviziunea următoare : matematica, astronomia, fizica, chimia, biologia și sociologia. Dreptul intră și el în această din urmă ? Unii sociologi o cred și o susțin. Ce este oare dreptul dacă nu studiul relațiunei dintre indivizi între ei, sau dintre ei și societate, sau în fine dintre societăți ele înșile ? Alții socotesc că domeniul dreptului e cu totul independent de acela al sociologiei și părerea aceasta ne pare mult mai acceptabilă, de și suntem nevoiți să ne oprim aci, chestiunea fiind de o importanță capitală și meritând un studiu aparte.

A se vedea în primul sens D. Drăghicescu în importantul său articol din *Dreptul* No. 77 și 78 din 1904. În sens contrariu Vaccaro în *Genezi e funzioni delle legge penale* în Garraud, Tomul I, pag. 6 Notă.

acestea la rîndul lor la altele și mai generale, pînă ce vom descoperi instituția unică, comună tutulor și care formează un fel de sintesă a acestora.

Prin urmare dar, aceea ce pare sigur în știință, nu e nici punctul de plecare nici cel de sosire. Autorii moderni, pentru epoca actuală și Decartes pentru filosofia mai veche, ajung cu toții la o metodă unică, pentru a pătrunde în misterele necunoscutului științific ; deci, ceea ce pare cert, în mod absolut, în știință, nu e de cât metoda, restul e relativitate, cu aparență de absolut.

Și când lucrurile stau ast-fel, e de mirare cum unii oameni cad în defectul afirmațiunilor certe, atunci când e vorba de-a explica unele fenomene puțin mai complicate. De alt-fel o vină mare nu trebuie să le facem, pentru-că raționamentul simplist se impune câte o dată chiar minților celor mai cercetătoare. Știu de ex. că sublimatul este o materie care poate intoxica pe cine-va și mai știu că într'un cas anumit, găsirea acestei substanțe în cadavru, nu poate să aibă de cât o singură explicație, mai ales când se cunosc legile după care toxicul se comportă într'un organism. Cu toate astea de și rezultatul precis, fenomenul, moartea s'au întimplat, se poate totuși ca să fi fost și o altă cauză care să'l fi produs în afară de intoxicare ; deci o afirmațiune precisă ne-ar conduce la un rezultat absolut, și ar înlătura hipotesa, ceea ce nu este admisibil, de oare-ce știința n'are o asemenea pretențiune (10).

* * *

Dacă «știința» își are originea etimologică în cuvîntul latin *scire*, ar urma, că or-ce cunoștință omenească să fie știință. Cu toate că fundamentul științei este această cunoștință, totuși numai când cunoștința se organizează pe o metodă determinată, după cum am văzut mai sus, numai atunci ea devine știință.

Și nu numai știința are un domeniu cu totul altul de cât al cunoștinței, dar de îndată ce se separă de cea din urmă, se întoarce contra celei dintîia.

Din punctul de vedere al idealului pe care 'l are în vedere cea dintîi, ea diferă de cunoștința obicinuită, în sensul că, știința urmărește ade-

(10) E foarte recentă discuțiunea care a avut loc, între doi onorabili oameni de știință, cu ocazia judecării unui proces la Curtea cu jurați. Unul admitea ipotesa, de și raționamentul amîndorura nu diferea intru nimic, pentru-că al unuia ea și al celui-l'alt se basa pe o logică strînsă. De alt-fel, diferența dintre cei doi oameni de știință mai poate proveni și de acolo, că chimia și-a descoperit deja cele mai multe din legile ei, pe cînd biologia este abia la început. Chimistul are deci multe argumente, pentru a nu fi prea îndoelnic ; pe cînd biologul are și mai multe pentru a fi ipotetic. Erau prin urmare două mentalități diferite, care nu se puteau pune de acord cu ușurință.

vărul or unde, numai pentru scopul de a-l găsi, independent de foloasele practice, pe care această descoperire le-ar produce.

Nici-odată n'ar fi putut prevedea Archimede, la câte rezultate practice putea să dea naștere, în hidrostatică, principiul descoperit de el, relativ la mijlocul de a determina greutatea specifică a corpurilor! Precum se face artă pentru artă, fără un scop imediat practic, tot ast-fel și omul de știință, lucrează numai pentru ea și pentru nimic alt-ceva. S'a gândit vr'o dată soșii Curie la efectele practice, pe care le-ar avea noul corp descoperit de ei și anume *radium*? De sigur că nu. Idealul lor se mărginea la descoperirea lui, fără vr'un scop de mercantilizare.

De asemenea—și am putea zice mai ales în drept—acei care fac știință curată, nu au măcar satisfacțiunea de-a vedea popularisindu-se vr'o dată descoperirea lor, pentru ca să spere într'o recompensare postumă. Un Mommsen sau un Paul Krueger, au lucrat o viață întreagă, în domeniul dreptului roman, care nu are nici avantajul actualității și cu toate astea din multiplele lor volume, cine știe dacă au tras vr'un folos bănesc ⁽¹¹⁾.

Din acest scop final al științei și cunoștinței comune, mai rezultă încă un element de diferențiere de o importanță netăgăduită și anume că, cunoștința omenească se oprește la părțile vizibile, la părțile concrete și în cazul când nu reușește să și explice un fenomen, aleargă și se mulțumește cu cea dintâi explicațiune a acestui fenomen, fără cea mai mică tendință de generalizare. Din contră, «știința lucrează cu entități, adică cu aceea ce constituie esența indivizilor pe cari îi analizează; ea caută să descopere partea comună și invariabilă a ființelor, restul nu o privește, rămâne de domeniul cunoștinței vulgare, obicinuite» ⁽¹²⁾.

Cu aceste entități omul de știință raționează și poate descoperi legile după care fenomenele se întâmplă, în mod neîndoios și după cum în chimie, o parte de sulf combinat cu o cantitate de hidrogen ne dă un acid, tot ast-fel niște oase de mamut, găsite într'o localitate ne dau puțința să știm, că acel teren face parte din cutarestrat al pământului, care corespunde el însuși la o dată anumită, în evoluțiunea scoarței terestre. În acest cas, mamutul servă ca entitate, pentru a deter-

mina o epocă geologică oare-care; deci mă voi găsi în cutare perioadă, atunci când studiind scoarța terestră voi da de osamintele mamutului. Iată dar legea la care ajungem independent de orî-ce alte caractere vizibile și concrete ale zisului animal.

Dar, întrebuițând această metodă, de observație și experiență, ne depărtăm de modul cum era formulată cugetarea în trecut. Altă dată, fenomenele naturale care parveneau la cunoștința omului, erau demonstrate cu totul altfel; el nepuțându-și-le explica prin mijloacele de care dispunea, era nevoit să le dea o interpretare oare-care. Orî nimic nu putea conveni mai bine de cât existența unei voințe superioare, care presida la toate schimbările vizibile sau închipuite și de acilea se naște spiritul teologic al popoarelor primitive. În această privință, studiile științifice ale marelui filosof Aug. Comte și concluziile sale convin spiritului nostru modern, căci ele se pot verifica încă la unele popoare înapoiate. Nu sunt încă pe suprafața globului o mulțime de triburi, cari n'au trecut încă de epoca teologică, în ceea ce privește explicațiunea și interpretarea fenomenalității ce-i înconjoară?

Lumea însă a progresat mult și dacă până la un moment dat, explicațiunea teologică a satisfăcut pe doctii din vremuri, alții nu s'au mai mulțumit cu această explicațiune simplistă și au imaginat o altă *voluntas*, în afară de aceea care 'i domina.

Când unele fenomene se petreceau în fața lor și când orî-ce idee de un *fiat* nu și mai putea avea ființă, lucrul fiind prea evident, atunci s'a imaginat *ipotesa*, care singură putea da curs explicațiunii fenomenelor de orî-ce fel. Această ipotesă însă, ne fiind susceptibilă de a fi verificată în mod direct ea nu poate fi științifică; orî cum, verbiagiul, raționamentul pur, fără a fi basat pe un ce pozitiv, a dominat încă mult timp spiritul omenesc.

La rindul ei, această metodă de gândire prea abstractă, sau numai abstractă, trebuia să facă loc metodei experimentale, care domină știința modernă. Înlocuirea nu se putea face dintr'o dată, pentru-că dacă într'un Stat oare-care, pentru un număr determinat de indivizi și nu e ușor a se schimba o stare de lucruri existentă fără oare-care rezistență, cu atât mai mult va fi greu să se înlătore unele idei care compun patrimoniul întregii omeniri cugetătoare. În materie de concepție a unor legi generale, care explică fenomenalitatea, nu e loc pentru un *hiatus*. Noile idei se vor lega încă de cele precedente și continuu tot astfel, până ce vor ajunge acele din urmă, să înlocuiască în sfârșit pe acele de la origină.

După cum se vede, rezultă, că omenirea a

⁽¹¹⁾ În această privință, chiar la noi în țară, acei care au făcut și fac știință adevărată, sunt departe de ceea-ce formează idealul soștilor, în materie de drept. Autorul celei mai voluminoase lucrări de drept din țara noastră, suntem siguri că e mult mai mîndru că a reușit să indice o direcție în unele materii de drept civil, de cât de faptul că unul din volumele sale, obține prețuri îndoite și întreite.

⁽¹²⁾ Vezi Parodi în *La Grande encyclopydie*.

început prin a gândi că natura cu toate schimbările ei are la basă unica explicație teologică, care la rîndul ei e înlocuită cu explicația metafizică, pentru a fini cu o basă pur pozitivă sau științifică⁽¹³⁾; cu toate astea, chiar în această din urmă fasă, nu putem obține — cum spuneam la începutul acestui studiu — nimic care să fie un adevăr incontestabil în mod absolut. Spiritul omenesc ajunge la un «petit nombre de faits actuellement irréductibles, d'où découle toute connaissance par le mécanisme des lois invariables. Ce cadre du fait irréductible et de la loi invariable est définitif. Tout y entre et tout y rentrera»⁽¹⁴⁾.

Și această lege invariabilă, finește D-l Blondel, după care reproducem rîndurile de mai sus, este tot-d'auna relativă.

Iulian Teodorescu

(Va urma)

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUȘTITIE, Secția I

Audiența de la 14 Februarie 1904

Președenția D-lui C. C. ȘTEFĂNESCU, Consilier

R. Kretzulescu cu T. D. Crețulescu

Legea numelui.—Usurpare de nume.—Condiții pentru a se putea admite o usurpare de nume.—Purtarea aceluiași nume mereu și fără întrerupere.—Cestiune de fapt.—Apreciere suverană a instanțelor de fond.—(Art. 18 din legea numelui).

1. *Din dispozițiunile art. 18 din legea numelui, rezultă că spre a se putea admite o usurpare de nume, trebuie ca numele patronimic al reclamantului să fie perfect identic cu al aceluia ce se pretinde usurpator, atât ca ortografie cât și ca fonetică, pentru că numai în cazul acesta se poate face adevărată confuziune de nume, pe care a voit legiuitorul s'o evite.*

2. *Cestiunea de a se ști dacă cine-va a purtat mereu și fără întrerupere un nume, este eminentemente o cestiune de fapt, de atributul suveran al judecătorilor fondului, și care dar scapă controlului Curții de casație*

Decisiunea 67/905.—Respins recursul făcut de R. Kretzulescu contra decisiunii Curții de apel din București, s. II cu No. 284/902 dată în proces cu Tănase D. Crețulescu.

Curtea,

Ascultînd citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier G. P. Petrescu;

Pe d-l avocat M. Pherekyde în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nii avocați B. Păltineanu și I. Saita în combateri;

Deliberînd,

Asupra primului mijloc de casare:

•Decisiunea Curții violează art. 18 al legii numelui, cînd ad-

mite că deosebirea ortografică și de alt-fel nestabilită acoperă uzurparea numelui.

Avînd în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă că R. Kretzulescu și recurrentul de azi R. Kretzulescu, au intentat acțiune direct înaintea Curții de apel, conform legii asupra numelui (art. 18) în contra intimatului de azi în recurs, Tănase D. Crețulescu cerînd ca acesta să fie condamnat să delase numele patronimic de Crețulescu și să se ordone și rectificarea contractului de căsătorie în care intimatul figurează cu numele de Crețulescu; că, Curtea de fond, prin decisiunea supusă azi recursului, a respins acțiunea ca nefondată;

Considerînd că din dispozițiunile art. 18 din legea asupra numelui, rezultă că spre a se putea admite o usurpare de nume, trebuie ca numele patronimic al reclamantului să fie perfect identic cu al aceluia ce se pretinde usurpator, atât ca ortografie cât și ca fonetică, pentru că numai în cazul acesta se poate face adevărată confuziune de nume, pe care a voit legiuitorul s'o evite;

Considerînd că în specie, Curtea de fond constată în fapt, prin decisiunea atacată, că nu este indentitate de nume patronimic în ceia-ce privește ortografia, de oare ce reclamantul semnează cu K. la început, iar la mijloc cu tz; pe cînd pîritul semnează cu C. la început și cu t cu țidilă la mijloc, ast-fel că, din acest punct de vedere, în ceia-ce privește numele de familie mai cu seamă cu toată nestabilitatea ortografiei în limba noastră pentru alte cuvinte, confuziune nu poate fi;

Că, deci, ast-fel fiind, sus arătatul mijloc de casare devine neîntemeiat;

Asupra celorlalte motive:

II. •Violează art. 18 paragraful final, cînd deși constată că un alt nume a fost purtat în cursul unui proces de usurpator, totuși zice că sunt îndeplinite condițiunile cerute de lege de a fi purtat mereu numele.

III. •Violează art. 4 din legea numelui și art. 33 Cod civil, atribuind usurpatorului numele părintelui, fără a constata legitimitatea filiațiunei, față cu contestațiunea ridicată în această pricină față de actele de naștere fabricate, invocate de usurpator și eliminate nemotivat.

IV. •Exces de putere în denaturarea declarațiunilor martorilor și actelor prezentate, mai cu seamă cînd de la sine afirmă, în contra celor constatate de martori că în registre figurează o altă persoană.

Considerînd că din momentul ce nu există în specie o usurpare de nume în sensul legii și decisiunea atacată se menține pe acest temelii legal, devine fără interes în cauză discuțiunea asupra cestiunilor care fac obiectul acestor motive de casare;

Că, de alt-fel, motivul al II și ultimul, sunt referitoare la cestiuni de fapt, de oare-ce cestiunea de a se ști dacă cine-va a purtat mereu și fără întrerupere un nume, este eminentemente cestiune de fapt, ca și aceea asupra aprecierii depozițiunilor de martori. ast-fel în cât ele scapă controlului acestei Inalte Curți;

Că în ceia-ce privește pretinsa violare a art. 33 din Codul civil, acest articol este neaplicabil în specie, de oare-ce se constată din decisiunea atacată că intimatul Tănase D. Crețulescu este născut de la 1861, adică mai înainte de punerea în aplicare a Codului civil, cînd adică totul se putea proba prin martori;

Considerînd dar că și aceste motive fiind neîntemeiate, recursul se găsește ne fondat din toate punctele de vedere.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Bugăm stăruitor pe abonații rămași în întîrziere cu plata abonamentelor, să trimită samele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mina incasatorilor: I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registra cu matea, investite cu ștampila *Curierului Judiciar*.

(13) «Toute spéculation est d'abord théologique, transitoirement métaphysique, définitivement positive: telle est la loi de la dynamique sociale» *Les approximations de la vérité* de D-nul H. Blondel, p. 107.

(14) Idem, p. 237, ibidem, p. 239 in fine.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția III

Audiența de la 24 Noembrie 1904

Președinția D-lui A. L. D. DOBRICEANU, Consilier

Niculina Dumitrescu cu D. Nițescu și alții

Decisia No. 310

Pământ rural.—Străini.—Dacă înainte de modificarea art. 7 din Constituțiune în 1879, străinii puteau dobândi imobile rurale în România.—Condițiuni.—Domiciliu.—Religie.—Reciprocitate.—Legea din 24 August 1864.

Înainte de modificarea art. 7 din Constituțiune în anul 1879, străinii puteau, conform legii din 24 August 1864, să dobândească imobile rurale în România, cu condițiune: I) Să fie domiciliați în România și să fie de rit creștinesc; II) Ca și românii să aibă, în țara străinilor ce voiau a dobândi imobile rurale, dreptul de a dobândi asemenea imobile. Această lege nu cerea nici-o convenție diplomatică pentru constatarea acestei reciprocități.

S'au ascultat: d-l avocat D. Budișteanu din partea oponentilor; d-nii avocați B. Dimitropol și D. Anastasiu din partea intimaților precum și d-l avocat Butoiaru loc ținător de procuror în concluziuni fiind minor în cauza;

Curtea deliberând,

Având în vedere că prin actul autentificat de tribunalul Dâmbovița sub No. 228 și transcris la No. 114 din 4 Iunie 1875, l. Oprescu, tatăl oponentei, împreună cu un frate al său C. Oprescu, au vândut lui Adolf Sohn trei sfori de moșie, compuse dintr'un teren arabil de 12 pogoane, o pădure de 4 pogoane și un loc viran de 3 pogoane, situate în com. Titu;

Că, la rîndul său, Adolf Sohn a vândut acelaș teren intimatului Dimitrie Nițescu, cu actul autentificat de acelaș tribunal sub No. 432 și transcris la No. 233 din 25 Aprilie 1873;

Având în vedere că oponenta, reclamantă la prima instanță, revendică acest teren de la actualul posesor, pe motiv că autorul său Adolf Sohn, care nu s'a naturalizat român de cât în 1887, nu putea, ca străin, după art. 7 § V din Constituție, nici să cumpere terenul în litigiu în 1875, nici să-l vînză în 1883, și ca atare, intimatul Nițescu n'are un titlu legal spre a-l putea deține;

Considerând însă, în drept, că dispozițiunile prohibitive din art. 7 § V n'au fost introduse în Constituțiune de cât în anul 1879, și aceasta cu respectarea drepturilor străinilor câștigate anterior;

Că, Constituțiunea din 1866, în art. 7 invocat de oponentă, nu conținea nici o dispozițiune relativă la dobîndirea imobilelor rurale de către străini, cum se pretinde, ci prevedea numai că naturalizarea nu se putea obține de cât de străinii de rituri creștine;

Considerând că, la 1875, când Adolf Sohn a cumpărat terenul în litigiu de la frații Oprescu, era în vigoare legea din 20 August 1864 relativă la dreptul străinilor de a cumpăra imobile rurale, pe care Constituțiunea din 1866 n'a abrogat'o;

Considerând că, după acea lege, străinii puteau dobîndi asemenea imobile, cu condițiune: 1) ca să fie domiciliați în România și de rit creștinesc; 2) ca și românii să aibă în țara lor dreptul de a dobîndi imobile rurale, fără ca această lege să cerea vre-o convenție diplomatică pentru constatarea acestei reciprocități;

Considerând, în speță, că din actele prezentate în instanță și pe cari Corpurile legiuitoare le-au avut în vedere în 1887 cu ocaziunea naturalizării lui Adolf Sohn, rezultă că dînsul a fost botezat catolic, că a fost născut în Kenzingen din Bavaria, că este stabilit în România de la 1865, și că este domiciliat în Titu;

Că, pe lângă aceasta, din adresa consulului român din München din 4/17 Noembrie 1904, aflată la dosar, se vede că, după § 13 al edictului despre indigenat anexa I

la Constituția din 26 Mai 1818, străinii, fără nici o distincțiune, pot dobîndi în Bavaria imobile rurale întocmai ca și supușii bavarezii;

Considerând că oponenta n'a adus nici o probă contrară, nici n'a combătut cu nimic cele ce rezultă din toate aceste acte;

Că, așa fiind, din ele reese evident pentru Curte că atunci când a cumpărat terenul în cestiune, Adolf Sohn îndeplinea condițiunile cerute de legea din 1864; prin urmare, el a devenit legalmente proprietar în 1875, și ca atare, avînd un drept câștigat anterior, a putut transmite proprietatea în mod valabil lui D. Nițescu în 1883;

Că, ast-fel, pentru acest motiv, și fără a mai discuta cele-lalte motive invocate de intimați, acțiunea în revendicare a oponentei nefiind fondată, opoziția urmează a se respinge, rămăind fără interes acțiunea în garanție a lui D. Nițescu contra succesorilor autorului său Adolf Sohn;

Pentru aceste motive, respinge opozițiunea.

(ss) Alex. D. Dobriceanu, D. Giuvaru, I. E. Dobrescu, I. Stambulescu.

Observație.—Decisia Curței din București ce publicăm astăzi e privitoare la dreptul străinilor de a dobîndi imobile în România sub legea din 19 August 1864.

Această lege, inspirată de principiile de reciprocitate ce trebuie să existe între diferitele State, și de prosperitatea ce se aduce proprietății imobiliare prin apelul capitalurilor străine, conferă tuturor străinilor dreptul de a dobândi proprietăți imobiliare în genere, dar nu uită străvechiul principiu de ordine publică relativ la calitatea acestor străini, adică, *că trebuie să fie neapărat de rit creștinesc.*

Așa dar, după această lege, prin care se abrogă legile anterioare, precum și Regulamentul organic, străinii de ori-ce rit creștinesc, puteau dobîndi proprietăți imobiliare, fără a fi împămîntenii, dacă erau domiciliați în țară și dacă se supunea legilor pămîntului, însă numai pe cât și Românii se bucurau de asemenea drepturi în țara acestor străini (*).

De și sunt unii cari susțin că art. 11 din Codul civil ar fi abrogat legea din 1864, totuși aceasta nu se poate admite pentru următoarele motive: 1° Legea din 1864, avînd un caracter internațional, este o lege specială și excepțională, și ca atare, n'a putut fi abrogată prin o dispoziție generală a Codului civil (2); 2° însuși art. 11, prin dispozițiile sale finale, ne trimite la legea din 1864, pe care o confirmă; căci altfel, cuvintele care figurează în acest text: *afară de casurile unde legea ar fi hotărît ast-fel*, n'ar avea nici odată aplicare.

Așa dar, după legea din 1864, combinată cu art. 11 din Codul civil, până la modificarea Constituției din 1879, Evreii n'au putut să cumpere nici-un imobil, nici rural, nici urban, și această excepție era de ordine publică (3); de oare ce ei au fost în tot deauna considerați ca străini, și chiar prin înbrățșarea religiei ortodoxe, ei nu dobîndeau de drept calitatea de Români (4).

(1) Cpr. Cas. rom. Bulet. anul 1865, p. 359.

(2) Cas. rom. și C. din Focșani, Bulet. 1867, p. 87; Bulet. 1872 p. 158 și *Dreptul* din 1882, No. 28.

(3) C. Iași, București și Focșani, *Dreptul* din 1875, No. 3 și din 1882, No. 28.

(4) Cas. rom. Bulet. s. II, 1880, p. 271.—Vezi însă pravila lui Vasile Lupu, unde se dice: „Jidovul, dacă se va boteza, de ar fi făcut câte păcate, pentru darul botezului, toate se vor curăți, și va rămâne cum s'ar fi născut a doua oară; atuncea poate să fie și preot fără nici o smînteală.”

Cu toate acestea, există și părerea contrară. S'a decis, în adevăr, de Curtea de Casație, că legea din 1864 a introdus reciprocitatea, în ceea ce privește dreptul de a dobîndi avere nemîșcătoare, fără a se ocupa de Evrei cari, după legile anterioare, aveau facultatea de a cumpăra imobile urbane cel puțin în Moldova (art. 1430, 1431 C. Calimach) (5).

Această părere este însă greșită, de oare ce nu se simțea nevoie ca legea să prevadă anume pe Evrei, ea fiind destul de formală când pune în principiu că numai străinii creștini pot dobîndi, prin cumpărare, avere nemîșcătoare în țară, și această expresie generală exclude pe toți străinii de rit necreștin, prin urmare, și pe Evrei.

Se naște însă întrebarea: Israeliiții supuși austro-ungari putut-au să dobîndească imobile în țară în puterea Convenției comerciale încheiată cu Austro-Ungaria la 1875? Această chestie foarte controversată, asupra căreia însăși Curtea de Casație a variat, va fi discutată cu altă ocazie.

D. Aexandresco

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ILFOV, S. II

Audiența de la 19 Ianuarie 1904

Președenția D-lui C. RĂDULESCU, judecător sindic

Alexandru I. Anghelescu cu N. Luca și Ecaterina Ionescu

Sentința civilă No. 30

Urmărire imobiliară.— Numirea unui conservator.— Drepturile și obligațiile conservatorului.— Drepturi cîștigate de terții asupra imobilului urmărit prin contracte cu dată certă anterioară transcrierii comandamentului.— Respectarea lor de către conservator.— Stipulațiune în actul de ipotecă prin care debitorul este obligat a nu cere chiriile pe mai mult de șase luni și a nu închiria imobilul pe mai mult de un an.— Felul și efectele unei ast-fel de convenții.— Dacă obligă pe terții ayant-cause cu titlul particular al uneia din părțile contractante.— Cesiune de rang al ipotecii.— Când produce efectele sale.— (Art. 516 și 519 Proc. civilă; art. 975 Cod civil).

1) De și dupe art. 519 din Codul de procedură civilă, conservatorul este în drept și obligat să strîngă și să consemneze veniturile imobilului urmărit, de aci însă nu urmează că conservatorul ar putea să nu țină seamă de drepturile cîștigate în favoarea terților persoane, în mod valabil, și să perceapă chirii sau arenzii care nu mai fac parte din patrimoniul debitorului urmărit.

Ast-fel conservatorul trebuie să respecte contractul de închiriere intervenit între debitorul urmărit ca proprietar și o terță persoană, cînd acel contract este cu dată certă anterior transcrierii comandamentului, afară numai dacă s'ar dovedi că este făcut în fraudă creditorilor.

2) Stipulațiunea dintr'un act de ipotecă că «debitorul meu nu poate ceda chiriiile pe mai mult de șase luni și nici a închiria imobilul pe mai mult de un an», este o convențiune care creează drepturi și obligațiuni numai în raporturile dintre părțile contractante, neparticipînd întru nimic la caracterul real al ipotecii, și deci nu este opozabilă la terții,

care au calitatea de ayant-cause cu titlu particular al uneia din părțile contractante.

3) In cas de cesiune de rang al unei ipotecii, dreptul de preferință se manifestă și se realizează cu ocaziunea formării tabloului de ordinea creditorilor, cînd urmează a se distribui între creditori prețul imobilului urmărit.

S'a ascultat: d-l advocat Tașcă, din partea apelantului Al. I. Anghelescu, precum și intimatul N. Luca, în persoană.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Alexandru I. Anghelescu, contra cărței de judecată No. 1635/903 a Judecătoriei Ocol. 4 București;

Avînd în vedere susținerile părților presinte în instanță și actele prezentate;

Avînd în vedere că prin cartea de judecată apelată, s'a admis acțiunea intentată de N. Luca în calitate de conservator al imobilelor din str. Bătrînilor No. 13 și 15 proprietatea d-lui M. Ionescu obligînd pe Ecaterina Ionescu să plătească numitului suma de 300 lei cu daune plus 10 lei spese, și a respins cererea de intervențiune făcută de Alexandru I. Anghelescu;

Avînd în vedere că în fapt se constată că d-l N. Luca prin procesul-verbal dresat de către d-l Portărei C. Bratzou, în ziua de 21 Martie 1903 în baza adresei Trib. Ilfov secția Notariat cu No. 1776/903 în executarea jurnalului No. 3472/903 a fost pus în posesiune în calitate de conservator al imobilului din București, str. Bătrînilor No. 13 și 15 averea d-lui M. Ionescu;

Avînd în vedere că în această calitate d-l Luca a chemat în judecată la judele de Ocol pe d-na Ecaterina Ionescu chiriașa unui apartament din menționatul imobil pentru a se auzi obligată la evacuarea apartamentului ce ocupă și la plata de daune;

Avînd în vedere că la această acțiune s'a făcut de către apelantul Alexandru I. Anghelescu cerere de intervențiune în baza contractului de închiriere intervenit între acesta și proprietarul imobilului Marin Ionescu, contract cu dată certă de la 28 Martie 1902, prin urmare cu mult anterior transcrierii comandamentului relativ la vînzarea imobilului și numirea conservatorului;

Avînd în vedere că prin menționatul contract, Marin Ionescu închiriaza intervenientului imobilul pe termen de un an și jumătate cu începere de 23 Aprilie 1902, cu prețul de 1200 lei pe an și de oare-ce intervenientul era în acelaș timp creditor ipotecar pentru suma de 30000 lei a lui Marin Ionescu în baza actului de ipotecă autent. de Tribunalul Ilfov la No. 10220/900 și înscris la No. 2017/900 se stipulează prin sus zisul contract de închiriere că chiria pe care o datorește intervenientul în calitate de chiriași se va compensa cu procentele care i se cuvin în baza menționatului act de ipotecă pe timp de 6 luni, în acelaș timp se stipulează că chiriașul va avea dreptul de a sub închiria în total sau în parte imobilul închiriat ceia ce de fapt s'a întimplat și între acești sub-chiriași se află și pîrita Ecaterina Ionescu;

Avînd în vedere că de și după art. 519 Procedura civilă, conservatorul este în drept și obligat să strîngă și să consemneze veniturile imobilului urmărit, de aci însă nu urmează că conservatorul ar putea să nu țină seamă de drepturile cîștigate în favoarea terților persoane, în mod valabil și să perceapă chirii sau arenzii care nu mai fac parte din patrimoniul debitorului, urmărit, că în speță contractul de închiriere intervenit între Anghelescu și Ionescu, este cu dată certă anterior transcrierii comandamentului, și prin urmare conform art. 516 al. 2 Pr. civ. valabil afară numai dacă s'ar dovedi că este făcut în fraudă creditorilor; că de și reclamatul de la prima instanță pretinde că acest contract ar fi pe de oparte făcut în fraudă creditorilor și deci anulabil conf. art. 516 Pr. civ. și 975 Codul civil, iar

(5) Vezi Dreptul din 1882, No. 25.

pe de altă parte că ar fi chiar simulat adică fictiv, două obiecțiuni din care una contrazice pe cea-l'altă, totuși cu nimic nu s'a dovedit că s'ar găsi întrunite în actul de față condițiunile cerute de lege, pentru exercițiul acțiunii Pauliane și nici nu s'a invocat vre-o presumpțiune măcar pentru a face verosimilă simulațiunea menționatului act;

Considerind că obiecțiunea ridicată de reclamant cum că contractul de închiriere, nu i'ar fi opozabil de oare ce ar fi făcut în violațiunea, atit a stipulațiunilor din actul de ipotecă intervenit între Ionescu și firma «Ferrero Bukarest» autentificat de Tribunalul Ilfov secția de Notariat 13 6 din 901 și înscrisă sub No. 148 din 901 în baza căruia s'a scos imobilul în vânzare cît și a stipulațiunilor din actul de cesiune de rang, intervenit între menționata firmă și Anghelescu, autentificat de Trib. Ilfov secția de Notariat la No. 1409 din 901, este de asemenea ne întemeiată; că în adevăr stipulațiunea din actul de ipotecă că, «debitorul meu nu nu poate ceda chiriile pe mai mult de șase luni și nici a închiria imobilul pe mai mult de un an» este o convențiune care creează drepturi și obligațiuni numai în raporturile dintre părțile contractante, neparticipind întru nimic la caracterul real al ipotecei și deci nu este opozabilă la terții, cari au calitatea de ayant-cause cu titlu particular al uneia din părțile contractante; că în ce privește clauza din actul de cesiune de rang, că firma «Ferrero Bukarest» va putea percepe veniturile imobilului cu preferință înaintea lui Anghelescu, această clausă care nu face alt ceva de cît să consfințească în mod expres consecința care rezultă natural-mintē și în mod necesar din însuși actul de cesiune de rang, nu este într'un nimic atinsă prin contractul de închiriere dintre Anghelescu și Ionescu, căci dreptul de preferință se manifestă și se realizează cu ocaziunea formării tabloului de ordinea creditorilor cînd urmează a se distribui între creditori prețul imobilului urmărit;

Pentru aceste motive redactate de d-l jude supleant Cerban, tribunalul, admite apelul făcut de Alexandru I. Anghelescu, contra cîrței de judecată No. 1635/903 a Judeului Ocolului 4 București:

Reformează menționata carte de judecată, etc.

(ss) C. Rădulescu, Alex. Cerban.

p. Grefier (s) Gănescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MEHEDINȚI, Sec. II

Audiența de la 4 Octombrie 1904

Președenția D-lui AL. ANASTASIU, Judecător de ședință
Iosif Igiroșanu cu Statul
Sentința No. 241.

Urmărire. — Legea de urmărire. — Taxă de înregistrare. — Contestație. — Neconsemnarea sumei urmărite. — Neadmisibilitatea contestației. — (Art. 1 și 20 din legea de urmărire)

Sucesiune. — Taxă de înregistrare. — Obligațiunea pusă moștenitorilor legitimi d'a plăti taxa de înregistrare și pentru legatarii particulari. — Dacă se întinde și la legatarii universalii. — (Art. 66 Legea timbrului).

1. Orice contestație la urmărire făcută de Stat în baza legii de urmărire, trebuie să fie însoțită și de recipisa de consemnarea sumelor pentru care se face urmărirea.

2. Moștenitorii legitimi sunt ținuți, după art. 66 din legea timbrului, ca pe lângă taxele aferente părților lor, să facă și plata taxelor datorite de legatarii particulari.

Această dispoziție a legii timbrului trebuie interpretată în mod strict așa că nu se poate aplica și legatarilor universalii.

Tribunalul deliberind,

Avind în vedere apelul făcut în termen de Iosif Igiroșanu din Severin, contra decisiunii administrațiunii

financiare Mehedinți No. 6793/904, prin care s'a respins ca ne susținută și inadmisibilă contestațiunea ce făcuse contra urmării îndreptată contra sa prin somația No. 1/904, a perceptorului Severin, pentru plata sumei de 3541 lei și 92 bani, taxa de înregistrare la succesiunea defunctei sale soții Elena Igiroșanu;

Avind în vedere susținerile părților și actele prezentate, din care rezultă că, faptele sunt următoarele: la 18 Noembrie 1901 Elena Igiroșanu încetează din viață și prin testamentul găsit cu data 9 Iunie 1897, Igiroșanu este instituit legatar universal al succesiunii sale. La 8 Decembrie 1901 acest tribunal, secția I prin jurnalul No. 3826, în urma cererei d-lui Iosif Igiroșanu, și în baza testamentului prezentat îl trimite în posesia averii moștenite, compusă din a cincea parte din moșia defunctului Ion Gheorghide din comuna Motăței, și a cincea parte din moșia defunctului casele și terenul din Calafat, și îi acordă un termen de șase luni pentru plata taxei de succesiune la această avere, pe care dînsul a evaluat-o la 6000 lei, valoare necontestată de fisc; că, expirind termenul acordat de tribunal și taxa nefiind plătită, administrațiunea financiară prin perceptorul Severin a făcut d-lui Iosif Igiroșanu somația No. 1, pentru plata sumei de lei 3541 bani 92, în contra căreia Iosif Igiroșanu a făcut contestație, care s'a respins și ea ca inadmisibilă ne fiind făcută conform art. 20 din legea de urmărire, de oare-ce contestațiunea nu era însoțită de recipisa de consemnarea sumei urmărite;

Avind în vedere că, apelantul a susținut că, rău i s'a respins contestațiunea ca inadmisibilă de oare-ce dînsul nu este debitor direct al fiscalului, căci, conform art. 66 din legea timbrului, moștenitorii legitimi, în speță Penelopi Gheorghide mama defunctei, sunt ținuți să plătească taxa și pentru legatarii particulari; că, în fond chiar moștenitoarea legitimă a plătit taxa de succesiune la întreaga sumă de 8000 lei cît s'a evaluat de dînsul averea moștenită după cum rezultă din recipisele No 1113 și 4351/904, ambele în valoare de 3361 lei bani 92, cerind admiterea apelului;

Avind în vedere că, d-l avocat al Statului expunind faptele a susținut în totul decisiunea Administrațiunii financiare, cerind respingerea apelului;

Avind în vedere art. 1 din legea de urmărire din 24 Martie 1877 după care Statul pentru încasarea veniturilor directe, și indirecte, taxe de timbru și de înregistrare, amenzi, ect., să folosește de legea de urmărire, că, conform art. 20 din această lege, ori-ce contestație făcută la o asemenea urmărire trebuie să fie însoțită și de recipisa de consemnarea sumelor pentru care se face urmărirea;

Avind în vedere că, în speță apelantul este urmărit pentru plata taxei de înregistrare la o succesiune; că, deci bine este urmărit cu legea de urmărire, căci titlu Statului derivă din legea timbrului și înregistrării, și întru cît apelantul în contestația făcută de Administrațiunea financiară nu s'a conformat art. 20 din legea de urmărire de a consemna suma pentru care este urmărit, Administrațiunea financiară bine i-a respins contestația ca inadmisibilă și deci apelul este neondat;

Considerind că, opunerea apelantului bazată pe dispozițiunile art. 66 din legea timbrului este nefondată;

Într'adevăr, moștenitorii legitimi sunt ținuți pe lângă taxele aferente părților lor să facă și plata taxelor datorite de legatarii particulari, ori, în speță, apelantul este legatar universal, și fiind că legea timbrului este o lege fiscală, trebuie interpretată în mod strict, așa că nu putem aplica legatarilor universalii dispozițiuni prevăzute numai pentru legatarii particulari;

Pentru aceste motive redactate de d-l Al. Anastasiu respinge, etc.

(ss) Al. Anastasiu, Ar. Marinescu